

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק ט"ו

קונטרס 105

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בכח יגבר איש. דאיהו ואליעזר הוּוּ
בלחודייהו.

רבי יצחק אמר והא תנינן באתר דנזקא
שכיח לא יסמך בר נש על ניסא, ולא
הוה אתר דנזקא אשתכח פהאי דאברהם
אזיל בתר חמשה מלכין למרדף בתרייהו
ולאגחא קרבא.

אמר רבי יהודה כד אזיל אברהם להאי לא
אזיל לאגחא קרבא, ולא סמך על
ניסא, אלא צערא דלוט אפקיה מביתיה,
ונטיל ממונא למפרק ליה, ואי לאו דימות
בהדיה גו שביה. פיון דנפק חמא שכונתא
דנהרא קמיה וכמה חילין סחרניה, בההיא
שעתא רדף בתרייהו, וקדשא בריך הוא
קטיל לון, הדיא הוא דכתיב ורשעים בחשך
ידמו.

רבי שמעון אמר רזא איהו, רגלי חסידו
ישמר, דא אברהם. וכד נפק אשתתף
יצחק בהדיה ונפלו קמיה, ואי לאו דאשתתף
יצחק בהדיה דאברהם לא אשתציאו הדיא
הוא דכתיב ורשעים בחשך ידמו. כי לא בכח
יגבר איש. אף על גב דחילא אשתכח תדיר
בזמינא, אי לא הוה בסטרא דשמאלא לא
אתדחיין קמיה.

דבר אחר רגלי חסידו ישמר, בשעתא דבר
נש רחים ליה לקדשא בריך הוא.
קדשא בריך הוא רחים ליה בכל מה דאיהו
עביד ונטיר ארחוי כמה דאת אמר (תהלים קכא) יי
ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם.

הא חזי, כמה חביבותיה דאברהם לגבי
קדשא בריך הוא, דבכל אתר דהוה
אזיל לא הוה חייס על דיליה כלום, (דף קיב ע"א)
אלא בגין לאתדבקא ביה בקודשא בריך

ויכס? הנה צריך לכתב ויכוס!
אלא זה הקדוש ברוך הוא, כי
לא בכח יגבר איש, שהוא
ואליעזר היו לבדם.

רבי יצחק אמר, והרי שנינו
שבמקום שניזק מצוי שלא יסמך
בן אדם על הנס, ולא היה מקום
שהניזק מצוי כמו זה שאברהם
הולך אחר חמשה מלכים לרדף
אחריהם ולערף קרב.

אמר רבי יהודה, כשהלך
אברהם על זה, לא הלך לערף
קרב ולא סמך על הנס, אלא
צערו של לוט הוציא אותו
מביתו, ולקח מומן לפדות אותו,
ואם לא - שיימות יחד אתו בתוך
שכיו. פיון שייצא ראה שכינה
שמאירה לפניו וכמה צבאות
סביבה, ובאותה שעה רדף
אחריהם, והקדוש ברוך הוא
הרג אותם. זהו שכתוב ורשעים
בחשך ידמו.

רבי שמעון אמר, סוד הוא, רגלי
חסידו ישמר - זה אברהם,
וכשיצא, השתתף עמו יצחק
ונפלו לפניו, ואם לאו שהשתתף
יצחק יחד עם אברהם, לא
השמדו. זהו שכתוב ורשעים
בחשך ידמו. כי לא בכח יגבר
איש. אף על גב שהכח נמצא
תמיד בימין, אם לא היה בצד
השמאל לא היו נדחים לפניו.

דבר אחר רגלי חסידו ישמר -
בשעה שכן אדם אוהב את
הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך
הוא אוהב אותו בכל מה שהוא
עושה ושומר דרכיו, כמו שנאמר
(תהלים קכא) ה' ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם

בא ראה כמה חביבותו של
אברהם לקב"ה, שבכל מקום
שהיה הולך, לא היה חס על שלו
כלום, אלא רק כדי לתדבק
בקב"ה, ומשום כף רגלי חסידו

ישמר, וזוהי אשתו, שכתוב ואבימלך לא קרב אליה, וכתוב כי על פן לא נתתיך לנגע אליה. בפרעה מה כתוב? (בראשית יב) וינגע ה' את פרעה וגו' על דבר שרי. היא אמרה - והקדוש ברוך הוא היה מכה, ומשום כך רגלי חסידו ישמר. ורשעים בחשך ידמו - אלו פרעה ואבימלך, שהקדוש ברוך הוא עשה בהם דינים בלילה. כי לא בכח יגבר איש, מי זה איש? זה אברהם, שכתוב ועתה השב אשת האיש וגו'.

וה' פקד את שרה כאשר אמר וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (זכריה א) ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך ה' והשטן עמד על ימינו לשטנו. בפסוק זה יש להסתכל בו. ויראני את יהושע הכהן הגדול - זה יהושע בן יהוצבק. עמד לפני מלאך ה', מי זה מלאך ה'? זהו המקום (שנשמח הצדיקים צרות) צרור של נשמת הצדיק צרורה בו, וכל אותן נשמות הצדיקים עומדות שם, וזהו מלאך ה'.

והשטן עמד על ימינו לשטנו - זהו יצר הרע שהוא משוטט והולך בעולם לטל נשמות ולהוציא רוחות ולהסוות את הבריות למעלה ולמטה. וזהו בשעה שהטיל אותו נבוכדנצר לאש עם אותם נביאי השקר, וזה היה מסטין למעלה כדי שישחרר עמם.

שכך היא דרכו - שאינו מקטרג אלא בזמן של סכנה ובזמן שהצער שורה בעולם, ויש לו רשות להסוות ולעשות דין אפלו בלי דין, כמו שנאמר (משלי א) ויש נספה בלא משפט. מה זה לשטנו? שהיה אומר, או שכלם ינצלו או שכלם ישפרו.

הוא, ובגין כך רגלי חסידו ישמר. ודא היא אתתיה, דכתיב ואבימלך לא קרב אליה. וכתוב כי על פן לא נתתיך לנגע אליה.

בפרעה מה כתוב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה וגו' על דבר. איהי אמרה וקדשא בריך הוא הוה מחי, ובגין כך רגלי חסידו ישמר. ורשעים בחשך ידמו, אלין פרעה ואבימלך, דקדשא בריך הוא עבד פהו דינין בליליא. פי לא בכח יגבר איש. מאן איש, דא אברהם, דכתיב ועתה השב אשת האיש וגו'.

ויי פקד את שרה כאשר אמר וגו'. רבי חייא פתח ואמר (זכריה א) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי והשטן עומד על ימינו לשטנו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. ויראני את יהושע הכהן הגדול דא יהושע בן יהוצבק. עומד לפני מלאך יי, מאן מלאך יי. דא אתר צרורא (כ"א דנשמתין דצדיקא צרור) דנשמתיה דצדיק צרורא ביה, וכל אנון נשמתין דצדיקא קיימין תמן, ודא הוא מלאך יי.

והשטן עומד על ימינו לשטנו. דא יצר הרע דאיהו משוטט ואזיל בעלמא לנטלא נשמתין ולאפקא רוחין ולמסטי לון לברייתא לעילא ותתא. ודא הוא בשעתא דאטיל ליה נבוכדנצר לאשא עם אנון נביאי השקר, והאי הוה מסטין לעילא בגין דיתוקד עמהון.

דהבי הוא ארחוי דלאו איהו מקטרג אלא בזמנא דסכנה ובזמנא דצערא שריא בעלמא, ואית ליה רשו למסטי ולמעבד דינא אפלו בלא דינא כמה דאת אמר, (משלי א) ויש נספה בלא משפט. מהו לשטנו, דהוה אמר או פלהו ישתזבון או פלהו יתוקדון.

וְהָא בְּשַׁעְתָּא דַּאֲתִייהֵיב רְשׁוּתָא לְמַחְבְּלָא
לְחַבְּלָא לֹא אֲשַׁתְּזִיב זַפְאָה מִן חֲיִיבָא,
וּבְגִין כִּף בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא שְׂרִיָּא בְּמַתָּא בְּעִי
כּוּר גֵּשׁ לְעַרְקָא עַד לֹא אֲתַפֵּס תַּמָּן, דְּהָא
מַחְבְּלָא כִּיּוֹן דְּשָׂרֵי הָכִי נִמְי עֵבִיד לְזַפְאָה
כְּחֲיִיבָא. וְכָל שְׁכָן דְּהוּוּ תַלְתִּיהוֹן כְּחַד. וְהוּוּ
תַבַּע דִּיתוּקְדוֹן כְּלֵהוּ אוּ יִשְׁתְּזַבּוּן כְּלֵהוּ. בְּגִין
דְּכַד אֲתַעְבִּיד (דף קיג ע"ב) נִיֶּסָא לֹא אֲתַעְבִּיד
פְּלַגּוּ נִיֶּסָא וּפְלַגּוּ דִינָא, אֲלֵא כְּלֵא כְּחַדָּא, אוּ
נִיֶּסָא אוּ דִינָא.

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא? וְהָרִי
בְּזִמְן שְׂבַקַּע הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֲת
הַיָּם לְיִשְׂרָאֵל, הִיָּה קוֹרַע אֲת הַיָּם
לְאַלְהָ וְהֵם הוֹלְכִים בַּיַּבְשָׁה,
וְהַיָּם הָיוּ שְׂבִים מִצַּד אַחַר
וּמִטְבִּיעִים אֲת אֵלֶּה וּמִתִּים.
וְנִמְצָא גַם כָּאֵן וְדִין כָּאֵן, הַכֹּל
כְּאַחַד.

אָמַר לוֹ, וְהוּוּ שְׂקָשָׁה לְפָנָיו,
שְׂבַשְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא עוֹשֶׂה דִין
וְגַם כְּאַחַד, לֹא בְּמִקּוּם אַחַד וְלֹא
בְּכִית אַחַד [שֶׁהַכֹּל נִמְצָא כְּאַחַד]. וְאִם
נַעֲשֶׂה קֶשֶׁה לְפָנָיו, שְׂהָרִי לְמַעְלָה
לֹא נַעֲשֶׂה הַכֹּל אֲלֵא בְּשַׁלְמוֹת
כְּאַחַד, אוּ גַם אוּ דִין בְּמִקּוּם אַחַד
וְלֹא לְחֲצָאִין.

לָכֵן לֹא עוֹשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא
דִּין בְּרִשְׁעִים עַד שִׁישְׁתַּלְמוּ
בְּחֻטְאִים. זֶהוּ שְׂכַתוּב (בראשית טו) כִּי
לֹא שָׁלַם עוֹן הָאָמְרִי עַד הִנֵּה,
וְכַתוּב (ישעיה כז) בְּסֹאֲפָה בְּשַׁלְחָה
תְּרִיבְנָה. וְעַל זֶה הִיָּה מִסְטִין
לִיהוֹשֻׁעַ שִׁישְׂרַף עַמָּם, עַד שְׂאָמַר
לוֹ (זכריה א) יְגַעַר ה' בְּךָ הַשִּׁטָּן. מִי
אָמַר לוֹ? זֶה מְלֹאֲךָ ה' [וְנִמְצָא וַיֹּאמֶר ה'
אֵל הַשִּׁטָּן].

וְאִם תֹּאמַר, וַיֹּאמֶר ה' אֵל הַשִּׁטָּן
יְגַעַר ה' בְּךָ וְגו' ? בַּא רְאָה, כִּף גַּם
לְמֹשֶׁה בְּסִנְיָה, שְׂכַתוּב (שמות א) וַיִּרְא
מְלֹאֲךָ ה' אֵלָיו בַּלְבַּת אֵשׁ, וְכַתוּב

אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא, וְהָא בְּזִמְנָא דְּבַקַּע
קְדָשָׁא בְּרוּף הוּא יִמָּא לְיִשְׂרָאֵל הָרוּה
קָרַע יִמָּא לְאַלִּין וְאַזְלִין בַּיַּבְשֶׁתָּא, וּמִיָּא הוּוּ
תְּבִין מִסְטְרָא אַחְרָא וְטְבַעִין לְאַלִּין וּמִתִּין,
וְאֲשַׁתְּכַח נִיֶּסָא הָכָא וְדִינָא הָכָא כְּלֵא כְּחַדָּא.

אָמַר לִיה וְדָא הוּא דְקִשְׂיָא קַמִּיה, דְּכַד
קְדָשָׁא בְּרוּף הוּא עֵבִיד דִּינָא וְנִיֶּסָא
כְּחַדָּא, לֹא בְּאַתְר חַד וְלֹא בְּבִיתָא חַדָּא
(דְּאֲשַׁתְּכַח כְּלֵא כְּחַדָּא), וְאִי אֲתַעְבִּיד קִשְׂיָא קַמִּיה,
דְּהָא לְעִילָא לֹא אֲתַעְבִּיד כְּלֵא אֲלֵא בְּשַׁלְמוֹ
כְּחַדָּא אוּ נִיֶּסָא אוּ דִינָא בְּאַתְר חַד וְלֹא
כְּפְלַגּוּ.

בְּגִין כִּף לֹא עֵבִיד קְדָשָׁא בְּרוּף הוּא דִּינָא
בְּחֲיִיבָא עַד דְּאֲשַׁתְּלִימוּ בְּחוּבִייהוּ
דְּדָא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עוֹן
הָאָמְרִי עַד הִנֵּה. וְכַתִּיב (ישעיה כז) בְּסֹאֲפָה
בְּשַׁלְחָה תְּרִיבְנָה. וְעַל דָּא הוּוּ אִסְטִין לִיה
לִיהוֹשֻׁעַ דִּיתוּקְד בְּהוּ, עַד דְּאָמַר לִיה (זכריה א)
יְגַעַר יי בְּךָ הַשִּׁטָּן. מֵאַן אָמַר לִיה, דָּא מְלֹאֲךָ
יי (וַיֹּאמֶר וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשִּׁטָּן).

וְאִי תִימָא וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשִּׁטָּן יְגַעַר יי בְּךָ
וְגו'. תָּא חֲזִי, הָכִי נִמְי לְמֹשֶׁה בְּסִנְיָה

דְּכַתִּיב, (שמות א) וַיִּרְא מְלֹאֲךָ יי אֵלָיו בַּלְבַּת אֵשׁ. וְכַתִּיב וַיִּרְא יי כִּי סָר

וַיֵּרָא ה' כִּי סָר לְרֵאוֹת. לַפְעָמִים מֵלֶאֱדָף ה', וְלַפְעָמִים מֵלֶאֱדָף, וְלַפְעָמִים ה'. וְלָכֵן אָמַר לוֹ יַגְעַר ה' בְּךָ הַשָּׁטָן וְלֹא אָמַר הַנְּנִי גּוֹעֵר בְּךָ.

בֹּא רֵאָה, כְּמוֹ זֶה בְּיָוֵם שְׁנִמְצָא דִין בְּעוֹלָם וְהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא הַדִּין, אִזּוּ נִמְצָא הַשָּׁטָן הַזֶּה שֶׁמְסֻטָה לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהוּא נִמְצָא לְהַשְׁחִית אֶת הַעוֹלָם וּלְטַל הַנְּשָׁמוֹת.

רְבִי שְׁמַעוֹן הָיָה יוֹשֵׁב וְלוֹמַד תּוֹרָה, וְהָיָה מִשְׁתַּדֵּל בְּפִסּוּק הַהֵוא (דברים כא) וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִיא עֲגֻלַת בָּקָר וְגו' וְעָרְפוּ שָׁם אֶת הָעֲגֻלָּה בְּנַחֲל. וְהַדִּין הוּא בְּסִפְיָן לְעָרֵף אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ רְבִי אֶלְעָזָר, לָמָּה צָרִיף אֶת זֶה?.

בְּכָה רְבִי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אוֹי לְעוֹלָם שְׁנִמְשָׁף אַחַר זֶה, שֶׁהָיָה מְאוּתוֹ הַיּוֹם שְׁאוֹתוֹ הַנְּחֻשׁ הַרְע הַתַּפְתָּה בּוֹ אָדָם, שׁוֹלֵט עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עַל בְּנֵי הַעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְהַסְטוֹת אֶת הַעוֹלָם, וְהַעוֹלָם לֹא יָכוֹל לְצַאת מֵעֲנָשׁוֹ עַד שִׁיבֵא מֵלָךְ הַמְּשִׁיחַ וְיִקְיִים הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְשֵׁנֵי הָעֵפֶר, שֶׁכְּתוּב (ישעיה כא) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצֵחַ וְגו', וְכְתוּב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וְהוּא עוֹמֵד עַל עוֹלָם זֶה לְטַל אֶת כָּל נְשָׁמוֹת בְּנֵי הָאָדָם.

וְבֹא וְרֵאָה, הָרִי כְּתוּב (דברים כא) כִּי יִמְצָא חָלָל וְגו'. בֹּא רֵאָה, כָּל בְּנֵי הַעוֹלָם נִשְׁמַתִּים יוֹצֵאת עַל יְדֵי מֵלָךְ הַמּוֹת. אִם תֹּאמַר שֶׁבֶן אָדָם הַזֶּה יֵצֵא נִשְׁמָתוֹ עַל יְדֵי אוֹתוֹ מֵלָךְ הַמּוֹת - לֹא כֵן! אֲלֵא מִי שֶׁהוֹרֵג אוֹתוֹ, הוֹצִיא אֶת נְשָׁמָתוֹ בְּטָרִם הַגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁיִּשְׁלַט בּוֹ אוֹתוֹ מֵלָךְ הַמּוֹת.

וְלָכֵן וְלֵארוֹן לֹא יִכְפֹּר וְגו'. וְלֵארוֹן שְׁלָנוּ, וְלֹא דִי לְהֵם שְׁעוֹמֵד הוּא

לְרֵאוֹת. לְזַמְנִין מֵלֶאֱדָף יְיָ וְלְזַמְנִין מֵלֶאֱדָף וְלְזַמְנִין יְיָ. וּבְגִין כֵּן אָמַר לִיָּהּ יַגְעַר יְיָ בְּךָ הַשָּׁטָן וְלֹא אָמַר הַנְּנִי גּוֹעֵר בְּךָ.

הֵא חֲזִי, כְּגוֹנוֹנָא דָא כְּיוֹמָא דְאַשְׁתְּכַח דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל כְּרִסְיָא דִּדִּינָא, כְּדִין אֲשֶׁתְּכַח הַאי שָׁטָן דְאַסְטִי לְעֵילָא וְתַתָּא, וְאַשְׁתְּכַח אִיהוּ לְחַבְלָא עֵלְמָא וְלִיטַל נְשָׁמַתִּין.

רְבִי שְׁמַעוֹן הָוָה יְתִיב וְלַעֲזִי בְּאוֹרֵייתָא, וְהוּוֹה מִשְׁתַּדֵּל בְּהַאי קָרָא (דברים כא) וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִיא עֲגֻלַת בָּקָר וְגו' וְעָרְפוּ שָׁם אֶת הָעֲגֻלָּה בְּנַחֲל. וְדִינָא אִיהוּ כְּקוֹפִיץ לְעָרְפָא לָהּ. אָמַר לִיָּהּ רְבִי אֶלְעָזָר הַאי לְמַאי אֲצִטְרִיף.

בְּכָה רְבִי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר, וְוִי לְעֵלְמָא דְאַתְמַשְׁף בְּתַר דָּא. דְּהָא מִן הַהוּא יוֹמָא דְהָהוּא חוּיָא (דף קיד ע"א) בִּישָׂא דְאַתְפַּתְהָ בִּיהַ אָדָם שְׁלִיט עַל אָדָם וְשְׁלִיט עַל בְּנֵי עֵלְמָא, אִיהוּ קָאִים לְמַסְטִי עֵלְמָא וְעֵלְמָא לֹא יָכִיל לְנַפְקָא מֵעֲנָשִׂיהָ עַד דִּינִיתִי מֵלְכָא מְשִׁיחָא וְיוֹקִים קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַמִּיכִי עַפְרָא דְכְּתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצֵחַ וְגו' וְכְתִיב, (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וְאִיהוּ קָאִים עַל עֵלְמָא דָּא לְמִיטַל נְשָׁמַתִּין דְּכָל בְּנֵי נִשְׂא.

וְהָא חֲזִי הָא כְּתִיב (דברים כא) כִּי יִמְצָא חָלָל וְגו' תָּא חֲזִי, כָּל בְּנֵי עֵלְמָא עַל יְדֵי מֵלָךְ הַמּוֹת נַפְקָא נְשָׁמַתִּיהוּ. אִי תִימָא דְבַר נִשׁ דָּא עַל יְדָא דְהָהוּא מֵלָךְ הַמּוֹת נַפְקָא נְשָׁמַתִּיהָ, לָאוּ הָכִי. אֲלֵא מָאן דְקָטִיל לִיָּהּ, אֲפִיקָא נְשָׁמַתִּיהָ עַד לֹא מְטָא זְמַנִּיהָ לְשִׁלְטָאָה בִּיהַ הַהוּא מֵלָךְ הַמּוֹת.

וּבְגִין כֵּן וְלֵארוֹן לֹא יִכְפֹּר וְגו' וְלֵארוֹן דִּילָן. וְלֹא דִי לֹן דְקָאִים אִיהוּ

לְהַסְטוֹת הַעוֹלָם לְחַנּוּם וּלְקַטְרוֹג
תָּמִיד, כָּל שָׁכֵן שְׂגוֹזְלִים מִמֶּנּוּ
מֵה שֵׁישׁ לוֹ לְקַחַת. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא חָס עַל בְּנָיו, וְלִכְן
מְקַרְבִּים אֶת הַעֲגֹלָה הַזֹּאת, כְּדִי
לְתַקֵּן עִמּוֹ מֵה שְׂגַלְקָהּ אוֹתָהּ
נִשְׁמָה שֶׁל הָאָדָם מִמֶּנּוּ, וְלֹא
יִמְצָא מְקַטְרוֹג עַל (ד"א הַקְרוֹבִים בְּהָ)
הַעוֹלָם.

וְסוּד עֲלוּיֹן שְׁנֵינּוּ כָּאֵן, שׁוֹר,
פְּרָה, עֲגֹלָה - כָּלֶם בְּסוּד
עֲלוּיֹן נִמְצָאִים, וְלִכְן בְּזֶה
מִתְקַנֵּים אוֹתוֹ, וְזֶהוּ שְׂכַתוֹב (דברים
כ"א) יְדִינּוּ לֹא שְׂפָכָה אֶת הַדָּם הַזֶּה
וְגו'. לֹא שְׂפָכוּ וְלֹא גִרְמָנוּ
מִיתָתוֹ. וּבְזֶה לֹא נִמְצָא עֲלֵיהֶם
מְקַטְרוֹג, וּבְכָל נֶתֶן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עֲצָה לְעוֹלָם.

בֹּא רָאָה, כְּמוֹ זֶה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה
וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁנִמְצָא הַדִּין
בְּעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְקַטְרוֹג,
וְיִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהַתְעוֹרֵר
בְּשׁוֹפָר וּלְעוֹרֵר קוֹל שְׂכָלוֹ
בְּאִ"שׁ וּמִי"ם רו"ח וְנֹעֲשִׂים
אֶחָד, וְלִהְשִׁיעַ אוֹתוֹ קוֹל מִתּוֹךְ
הַשׁוֹפָר.

וְאוֹתוֹ קוֹל עוֹלָה עַד מְקוֹם
שִׁיּוֹשֵׁב כְּפֹא הַדִּין וּמִכָּה בּוֹ
וְעוֹלָה. כִּינּוּן שְׂמִינִיעַ הַקוֹל הַזֶּה
מִלְמַטָּה, הַקוֹל שֶׁל יַעֲקֹב נִתְקַן
לְמַעְלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְעוֹרֵר רַחֲמִים. שְׁהִי כְּמוֹ
שִׁיּוֹשֵׁב מִלְמַטָּה לְמִטָּה קוֹל
אֶחָד כְּלוֹל בְּאִ"שׁ רו"ח מִי"ם
שִׁיּוֹצָאִים כְּאֶחָד מִתּוֹךְ הַשׁוֹפָר,
כִּף גַּם מִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה שׁוֹפָר.
וְאוֹתוֹ קוֹל שְׂכָלוֹ בְּאִ"שׁ וּמִי"ם
רו"ח נִתְקַן, וְיוֹצֵא זֶה מִלְמַטָּה
זֶה מִלְמַעְלָה, וְנִתְקַן הַעוֹלָם
וְנִמְצָאִים הַרְחָמִים.

וְאוֹתוֹ מְקַטְרוֹג מִתְעַרְבֵב, שְׁחוֹשֵׁב
לְשִׁלֵּט בְּדִין וּלְקַטְרוֹג בְּעוֹלָם,
וְרֹאֵה שְׂמִתְעוֹרֵרִים רַחֲמִים. אֲזִי
מִתְעַרְבֵב וְתֵשׁ כְּחוֹ וְלֹא יְכוֹל

לְמַסְטֵי עֲלֵמָא לְמַגְנָא וּלְקַטְרוֹגָא תְדִיר כָּל שָׁכֵן
דְּגִזְלוּיִן מִיְנֵיהּ מַה דְּאִית לֵיהּ לְנִטְלָא. וְקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חָיִים עַל בְּנוֹי, וּבְגִין כִּף קְרַבִּין עַל
הַאי עֲגֹלָה, בְּגִין לְתַקְנָא עִמֵּיהּ מֵה דְּאִתְנַטִּיל
הֵהִיא נִשְׁמַתָּא דְּבַר נֶשׁ מִיְנֵיהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח
מְקַטְרוֹגָא עַל (ד"א ל"ג קְרַבִּין בְּהַאי) עֲלֵמָא.

וְרֹזָא עֲלָאָה תְּנִינָן הַכָּא: שׁוֹר פְּרָה, עֲגֹלָה
עֲגֹלָה, פְּלָהוּ בְּרֹזָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַחוּ,
וּבְגִין כִּף בְּדָא מִתְקַנִּין לֵיהּ, וְדָא הוּא דְכַתִּיב,
(דברים כ"א) יְדִינּוּ לֹא שְׂפָכָה אֶת הַדָּם הַזֶּה וְגו' לֹא
שְׂפָכָה וְלֹא גִרְמָנָא מִיתַתִּיהּ, וּבְדָא לֹא
אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרוֹגָא עֲלֵיהּ, וּבְכּוֹלָא יְהִיב
קִדְשָׁא בְּרִיךְ עֵיטָא לְעֵלְמָא.

הָא חֲזִי, כְּגוֹנוֹנָא דָּא בְּיוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם
הַכַּפּוּרִים דְּדִינָא אֲשַׁתְּכַח בְּעֵלְמָא, אִיהוּ
קָאִים לְקַטְרוֹגָא וְיִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵין לְאִתְעַרָּא
בְּשׁוֹפָר, וְלִאֲתַעַרָּא קוֹל דְּכָלִּיל בְּאִשׁ"א
וּמִי"א וְרוּח"א וְאִתְעַבִּידוּ חַד, וְלִאֲשַׁמְעָא
הֵהוּא קוֹל מַגּוֹ שׁוֹפָר.

וְהֵהוּא קוֹל סְלָקָא עַד אֲתַר דְּכַרְסִינָא דְּדִינָא
יְתֵבָא וּבְטֵשׁ בֵּה וְסְלָקָא. כִּינּוּן דְּמִטָּא
הַאי קוֹל מִתְתָּא, קוֹל דְּיַעֲקֹב אִתְתַּקֵּן לְעֵילָא,
וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף קיד ע"ב) אֲתַעַר רַחֲמֵי,
דְּהָא כְּגוֹנוֹנָא דִּישְׂרָאֵל מִתְעַרֵּי לְתַתָּא קוֹל חַד
כְּלִיל בְּאִשׁ"א וְרוּח"א וּמִי"א דְּנַפְקֵי כַּחְדָּא
מַגּוֹ שׁוֹפָר, הַכִּי נָמִי אֲתַעַר לְעֵילָא שׁוֹפָר.
וְהֵהוּא קוֹל דְּכָלִּיל בְּאִשׁ"א וּמִי"א וְרוּח"א
אִתְתַּקֵּן, וְנַפְקֵי דָּא מִתְתָּא וְדָא מִעֵילָא, וְאִתְתַּקֵּן
עֲלֵמָא וְרַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַחוּ.

וְהֵהוּא מְקַטְרוֹגָא אֲעַרְבֵב דְּחִשְׁיב לְשִׁלְטָאָה
בְּדִינָא וּלְקַטְרוֹגָא בְּעֵלְמָא, וְרַחֲמֵי
דְּמִתְעַרֵּי רַחֲמֵי, כְּדִין אֲעַרְבֵב וְאִתְשַׁשׁ חִילֵיהּ
וְלֹא יְכִיל לְמַעַבְד מִיְדֵי, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא
 דן את העולם ברחמים. שאם
 תאמר שנעשה דין - לא כף!
 אלא מתחברים רחמים עם דין,
 והעולם נדון ברחמים.

בא ראה, כתוב (תהלים פא) תקעו
 בחדש שופר בכסה ליום חגנו,
 שהלכנה מתכסה, שהרי אז
 שולט הנחש הרע ויכול להדיק
 לעולם. וכשמתעוררים רחמים,
 עולה הלכנה ומעברת משם,
 והוא מתערבב ולא יכול לשלט,
 ועובר שלא יתקרב לשם, ולכן
 בראש השנה צריך לערבב אותו
 כמי שמתעורר משנתו ולא יודע
 כלום.

ביום הפפורים צריך לנות
 ולעשות לו נחת רוח בשעיר
 שמקריבים לו, ואז מתהפף
 לסגור על ישראל, אבל ביום
 של ראש השנה מתערבב, שלא
 יודע ולא יכול לעשות כלום.
 וראה התעוררות של הרחמים
 עולים מלמטה ורחמים
 מלמעלה והלכנה עולה ביניהם,
 אז הוא מתערבב ולא יודע כלום
 ולא יכול לשלט.

הקדוש ברוך הוא דן את
 ישראל ברחמים וחס עליהם
 ומוציא להם זמן כל אותם עשרה
 ימים שבין ראש השנה ליום
 הפפורים לקבל את כל אותם
 השבים לפניו ולכפר להם
 מחטאיהם ומעלה אותם ליום
 הפפורים.

ועל זה בכל מצוה הקדוש ברוך
 הוא את ישראל לעשות מעשה,
 כפי שלא ישלט עליהם מי שלא
 צריך ולא ישלט עליהם הדין
 ויהיו כלם צדיקים בארץ פאהבת
 האב על הבנים [בני אדם], והכל
 תלוי במעשה ובדבורים, והרי
 בארנו הדברים.

וה' פקד את שרה כאשר אמר,

דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דדינא
 אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי
 בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

הא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר
 בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא.
 דהא כדין שלטא האי חיויא בישא וכיל
 לנזקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא
 סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא
 יכול לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן,
 ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה
 כמאן דאתער משנתיה ולא ידע פלום.

ביום הפפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה
 נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה,
 וכדין אתהפף סגיגוריא עלייהו דישראל,
 אבל ביומא דראש השנה אתערבב דלא ידע
 ולא יכול למעבד פלום. חמי אתערוותא
 דרחמי סלקין מתתא, ורחמי מלעילא
 וסיהרא סלקא בינייהו. כדין אתערבב ולא
 ידע פלום ולא יכול לשלטאה.

וקודשא ברוך הוא דן להו לישראל ברחמי,
 וחיס עלייהו ואשתכח להו זמנא
 כל אנון עשרה יומין דבין ראש השנה ליום
 הפפורים לקבלא כל אנון דתייבין קמיה
 ולכפרא לון מחובביהו וסליק לון ליומא
 דכפורי.

ועל דא בכולא קדשא ברוך הוא פקיד לון
 לישראל למעבד עובדא בגין דלא
 ישלוט עלייהו מאן דלא אצטריך, ולא
 ישלוט עלייהו דינא, ויהון פלהון זכאין
 בארעא (ד קטו ע"א) כרחימו דאבא על בנין,
 וכולא בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא
 מלין.

ויי פקד את שרה כאשר אמר, דכתיב למועד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

חלק ממוקדתי בקצה יעידו מהותי שמוותם של רבנים וגדולי ישראל בני תורה, לומדי ויהי הקדושה. תכנים אור מהדור על התעלות המדולה של למוד ויהי הקדוש בכל קצות תבל לקונים עם נערים. יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי שנת תש"ע לפ"ק

הרב מנחם מנדל טוביאס

בן הגאון מוה"ר שמואל אבי"ד רמ"ק שטפנשט

כ"ו תמוז התשס"ט

למוד הקדוש ויהי בשנות השמה

בימי קטלון ותלמידיו שם רשעים ורקב

לכבוד המפעל הקדוש הזוהר העולמי הנני ממנה לענות להיות נמנה לרב מנחם, מפעל טרדות שונות.

אמרנו לפעלא טבא אישה כבוד אדוני אבי רבב המבנה המסידו הקדוש, הנה מנחם הרבה השפם והכבוד על למוד הקדוש ויהי בשנות השמה בימי קטלון ותלמידיו, שם רשעים ורקב, נהג בקדשו להקחיל קהלות רבים ויהי רשעים רבנים דברי תורה, ומעצט להם מאמר ויהי לשהר לשמרתם, היו נאספים הרבה יהודים בשבתות הפיון והשבו פארבע-ארבע וחצי שעות רצופות, לקעמים נדירות היה השמש רבי ישראל ב"ר טוביה עליו השלום מביא לרב כוס מים.

בשנתה מעצט מזהר הקדוש בעל פה, ובפנים היו מרננים שיהושע מוהרשך.

בנו בנה בקדשו לרשעים על ידו לקדים בני חמש-שש שישמעו וקסבלו בפנים הספר הזוהר הקדוש.

הנה מעצט את הגאון הקדוש משרי מעלה, רבי יצחק סוממרטנא וז"ל, שאמר בקדשו: "לו עמי שמע לי ישראל ברנכי יהלכו וגו', לקדים בני שש ולקדו ויהי הקדוש ויגנס בכם ונתת שמים.

בזמן בו נהג ללמוד ראשית חכמה עם קטנים, היה אומר שמה שאומרים לא ללמוד יחד ויהי מקורו מהמשפילים רח"ל.

הרב מנחם מנדל בן הגאון

מוה"ר שמואל טוביאס אבי"ד רמ"ק שטפנשט

הרב אברהם מרדכי יצחקי

רב מקומי מושב פרת, טלפון 097963061

מושב פרת.ג. לב השרון

כ"ס לסדר שבט, שנת "יעוה ה" התש"ע" והנינו בקבלה "התש"ע – גי' הוה"ר הקדוש.

הקלועה ורקבה

לכת"ר הגד"צ רבי שלום יהודה נכאם שליט"א האדמו"ר מקאלמין קוצנה הרבנים, בית המדרש "עשורת ישעיה", ק"ק כמת בית שמש. וישמחו השמים ותגל הארץ. שמתה ונגל לבי בראיתי את המפעל הבפרי אשר ידו שמתה,

ונעלה שמו מפעל הזוהר העולמי – לזכות את הרבנים בני עזר דברי הזוהר הקדוש מתורת רבי שמעון ב"ר יוחאי, וזכותו תעמד לנו ויכל בית ישראל אבי"ה.

הנה נודע בפשעים גדל מעלת ונחשיבות למוד חכמת הפקלה, באמר רשבי" זיע"א בזהר הקדוש (המשפילים גי'ו): "המשפילים יבנו אינו קארי בקלה דאחמר ברוח והמשפילים נהירו בזהר הנקיע, אילו אינו דקא משפיליו בזהר דא דאחמרי ספר הזוהר דאינו נכתבת נה דמתנשין קה שנים מעיר ושבוע מפלכיתא דבהו ותקום כל הבן הילוד הלאה תשליהו ונד אורה דקסרא דא".

ודברי גאון ענו המבקר האלה רבי יוסף חיים בן איש חי זיע"א (בראש ספרי דעת ודבתי): "לשמע השומע ויבין המשפיל את אשר תכמים הגידו והאשר נהירו והודיעו ללך איש וישראל ללגשת אל הקדש בעסק סודות התורה ונסתתרו עין חיים היא לשפוזקים פה", ועוד מפרשים דברי הרבניא מתימנא לשמת משה רבינו לרשב"י (נדר נישא גי' דר' ביה): "המשפילים נהירו בזהר הנקיע, בהאי חכמה דילך, דאיהו ספר הזוהר מן זוזקא דאיפא עלאה, תשובה, באילו לא צירך נפיון, וגינן דעתידו וישראל למטעם מאילנות דמי, דאיהו

האי ספר הזוהר יקחו ביה מן גלותא בנתכמי...". וכן) והם דברי מורנו ורבינו קדוש ישראל הרש"ש זיע"א אשר קטר לבנו רבב חכמה ויזקק זיע"א טרם עלית לשמתו לנגן מרומים, גם נודע דברי חכמי הדורות בפעלה חכמה של הלמוד בזהר הקדוש ותורת ח"ו שהם זכור לנשמה, ואמרו כי כל ההשגה הראויה בתורה מתחילה בלמוד הזוהר הקדוש (סתרי תורה ונכ אח"כ יבין מושגה כמה שנגלה. לפיכך חבנו לתמו לקרא בזהר הקדוש ונאספו בקירקס, ואע"פ שלא יבין וימתה בנדאי חבנו לו ויבלד שיהא קראת שמים וטהרת הלב והנפיון.

וב"ה זכנו הש"ת ללמוד ויכלמוד כספר הזוהר הקדוש זה פשה שנים רבות, ויכל מוצאי שבת קדש וזכים להקטורפם עם המעלה מחמת מאות לומדים כבונים בבית מדרשנו "דוד המלך" מושב פרת, מלבד שיעורי ח"ו בלילות השבוע. על נודע מנהגנו בחבורא דרשיא אשר מקבלים שרע עקנים מדי חרש בקדשו למוד דף ליום בכל

וב"ה זכנו הש"ת ללמוד ויכלמוד כספר הזוהר הקדוש זה פשה שנים רבות, ויכל מוצאי שבת קדש וזכים להקטורפם עם המעלה מחמת מאות לומדים כבונים בבית מדרשנו "דוד המלך" מושב פרת, מלבד שיעורי ח"ו בלילות השבוע. על נודע מנהגנו בחבורא דרשיא אשר מקבלים שרע עקנים מדי חרש בקדשו למוד דף ליום בכל

